

Jak strýček Jarda lovil motýly

Alena a Ondřej Fischerovi

Ahoj děti,

Co myslíte? Dám vám takovou otázku: vyplatí se poslouchat? My neradi posloucháme rady druhých, zvláště těch starších a zkušenějších. Třeba maminku, tatínka... Povím vám příběh, kdy jeden strejda taky neposlouchal rady zkušenějšího.

Ten strejda, budeme mu říkat třeba Jarda, bydlel tady v Čechách. Jednoho dne ale dostal dopis z daleké Afriky. Psal mu jeho kamarád. Zvědavě dopis otevřel. Stálo tam: „Ahoj Jardo, zvu tě na prázdniny k nám do pralesa. Přijed', bude legrace. Moc se na tebe těším.“ Kdo by odolal takovému pozvání! Jarda sbalil svých pět švestek a upaloval na letiště, až mu za patami hořelo. Za pár dní už byl u kamaráda v pralese. Tam to bylo prima. Jezdili na slonech, chodili na procházky do pralesa, potápěli se v moři a dělali spoustu dalších báječných věcí. A Jarda měl navíc takovou zvláštní zálibu: byl entomolog. Abych vám vysvětlil, co to znamená: Všude, kde byl, chytal brouky a motýly. Měl jich doma už hodně, a tak se těšil, že bude mít z pralesa spoustu přírůstků.

Jardův kamarád měl velkou plantáž. Víte, co je to plantáž? To je taková hodně velká zahrada, kde rostou jenom ovocné stromy. Žádná tráva ani zelenina, jenom ovocné stromy. Zde rostly sladkoučké pomeranče. Šťáva z nich kapala, jak byly přezrálé. A té vůně! Vůně lákala spousty motýlů a brouků, kteří Jardu velmi zajímali. Pročpak asi byly pomeranče přezrálé? Proč je nikdo netrhal? Co myslíte? To nebylo tím, že by byl někdo líný. To mělo zvláštní důvod. V pralese totiž bydlel lev. Nebyl to ledajaký lev. Měl taky takovou zvláštní zálibu, i když trochu jinou než Jarda. Lovil lidi. Zjistil totiž, že lidi utíkají mnohem pomaleji než antilopa nebo zebra. Nemusel se tolik namáhat, a tak jich spořádal už osmdesát. Víte, kolik je osmdesát? To je asi tolik, jako všichni strýčkové a tetičky tady v sále (a možná ještě trochu víc). Takovému lvu se říká lidožrout.

A tak když Jarda řekl, že půjde chytat na plantáž brouky a motýly, jeho kamarád zbledl hrůzou a Jardovi řekl, co se tam děje. Jarda dostal varování, aby na plantáž nechodil nikdy sám a bez pušky. Jarda se jenom smál. Naposledy viděl lva v zoologické zahradě a v duchu si říkal, že kamarád hodně přehání. A přece lev nežije v pralese a nežije sám, ale ve smečce. To zase je nějaká povídačka domorodců, řekl si. A tak se brzy po ránu vytratil na plantáž sám a bez pušky.

To byl pohled pro entomologovo srdce! Všude byla spousta motýlů, brouků, vůně! Brouci hodovali na spadáných pomerančích. 'Úplný ráj,' pomyslel si Jarda a na nějakého lva si ani nevzpomněl. Chtěl hlavně chytit velkého zelenomodrého brouka, který žil jenom tady. Měl už pěknou řádku úlovků, když ho najednou uviděl! Koho? Přece svého vytouženého brouka! Bzučel vzduchem Jardovi nad hlavou, ale na zem se mu moc nechtělo. Nakonec si sedl na strom. Jarda ještě chvíli čekal, ale nezbylo mu, než vylézt za ním na strom. Opatrně se k němu blížil a chňap! Měl ho. Jarda nevěděl, jestli má radost skákat nebo se zbláznit, ale na stromě moc skákat nejde, že...

Když se tam na stromě tak rozplýval, začal mít najednou divný pocit. Znáte to, když se vám najednou zdá, že vás někdo odněkud sleduje. Jarda zpozorněl. Zavolal: „Je tu někdo?“ Nic. Rozhodl se slézt ze stromu, protože přes větve špatně viděl. Už stál na poslední větvi, když mu oči sklouzly do křoví kousek od stromu a hrůzou na větvi zkameněl. Z křoví čouhala velká lví hlava s vyceněnými tesáky a zelené oči se upřeně na něho dívaly. Správný lev, když vidí člověka, uteče. Tenhle se pohnul, ale špatným směrem. K Jardovi. Byl to ten lev lidožrout!

Jardovi se hrůzou rozklepala kolena, zuby mu jektaly o sebe a nepotřeboval ani gel na vlasy, jak mu vlasy stály hrůzou. Strachem ani nevěděl, že šplhá zase nahoru. Když lev viděl, že mu oběd utíká, vystartoval a skočil. Místo do Jardovy nohy se zakousl akorát do kůry. Ta mu moc nechutnala. Se vzteklým vrčením pomalu sklouzl po kůře dolů na zem. „Ještě že lvi neumí lézt na strom,“ napadlo Jardu. Jenže lev byl trpělivý. Chvíli strom obcházel a vrčel, pak se ale rozhodl neunavovat a uvelebil se pod strom a s upřeným pohledem čekal, až mu klepající se svačinka spadne dolů. Jarda se držel tenké větvičky v koruně a doufal, že se pod ním nezlomí. Byl sice zatím v bezpečí, ale neměl pušku ani vysílačku, a tak mu nezbylo, než doufat, že ho kamarád bude hledat.

Záchrana přišla až večer. Kamaráda napadlo, kde by mohl být, a přijel pro něj džípem. Nikde ho ale neviděl, a tak zatroubil, aby ho Jarda slyšel. Troubení se lev tak lekl, že upaloval zpátky do pralesa. Jarda se ještě raději třikrát rozhlédl a pak opatrně slezl na střechu auta a střešním okénkem dovnitř. Celý roztřesený pak kamarádovi vykládal, jak na něj celý den čekal pod stromem lev, který si ho vybral za svačinu.

Když jsem dočetl tenhle příběh, hned jsem si vzpomněl, že ty nejlepší rady nám dává Pán Ježíš. Všechny nám je napsal v Bibli. To proto, abychom byli v bezpečí. Protože hřích nás sleduje ze všech stran, asi tak, jako lev Jardu.